

זוג יונים

אהרון שלום חבר

הרועה ישב על גבעה המשקיפה אל הכפר, אך הוא לא השקיף אל הכפר. עיניו היו נטועות בשמיים, כמו רואות את הרוחות הנושבות ומבינות ללב העננים הנודדים. אוזניו שמעו את רחש העשבים והחרקים ואת פעיית כבשיו התמות. גם צלילי הכפר ההומה וקול נחל מדלג בין סלעים במרחק לא חמקו ממנו. אך עיניו לא עזבו את השמיים, אפילו לא כדי לסייע לידיו במלאכתם. ידיו רצו על חלילו כמו זוג עכבישים נרגשים, טוות את כל שסביבו לניגון עדין, נוגה.

כל יום היה הרועה מנגן דבר חדש, והיה מוסר את כל כוחו אל הניגון. בכלות כוחו הייתה נופלת עליו תרדמה, והוא היה מהלך בחלומות. בקיא היה בחוכמת החלימה, והיה יכול לבחור נתיב בחזיונות כמו היו אלו סתם גבעות של דשא. לעיתים היה פונה אל מדבריות רחוקות, לעיתים היה שוחה עם דגי המצולה, לרוב היה ממריא אל השמיים. לעיניו לבשו העננים את כל הצורות כולם, לחשו הכוכבים את כל הגורלות כולם, הלבנה הורידה דמעות אין קץ והשמש חיבקה את הכל. השמיים היו לו במה לכל שהיה יכול להיות וכל שעוד יכול, יריעה תכולה שאין לה גבול והחיים לא צרבו בה אות.

אבל באותו היום על אותה הגבעה, הרועה לא חלם על השמיים. כאשר חום היום נסך עליו רוח תרדמה, קפץ עליו חלום שלא בחר בו, כמו חיכה לו שם מעת גזרה. בחלום ראה עצמו מעפיל אל אחד ההרים. בראש ההר הוא מצא חרב טמונה כמעט עד הניצב בסלע. הוא שלף את החרב והיה לנערץ, ובת המלך הייתה לו לאישה.

בהקיצו מאותו חלום נשא הרועה את עיניו אל האופק. מולו הוא ראה את ההר מחלמו מרחוק. קיבץ הרועה את כבשיו, הסב גבו אל ההר והחל צועד במרץ. לא

נהג כהרגלו בסופו של יום, וכבשיו היו נראות כאילו תמהות הן עליו. המביט בו צועד היה חושב כי נרדף הוא. כאשר היה מפנה הרועה את עיניו אל ההר היה נשקף בהן, לראשונה זה שנים, פחד.

ימים שלושה נס הרועה מההר. ביום השלישי מצא עצמו בא אל העיר מושב המלך. מרחוק הוא שמע צעקות ובכי, כי דרקון הבעיר בתי העיר והרג ביושביה על ימין ועל שמאל. חיבל הרועה תחבולה להצילם ומיהר לבצעה. הוא פתח את הדרקון אל כבשיו עד עבור ראשו מפתן שער העיר. כאשר עבר הדרקון, הפיל עליו הרועה את שבכת הברזל הכבדה של השער. ראו העם כי נלכד הדרקון, ובאו האמיצים שבהם בחרבותיהם וקטלוהו.

רכב המלך על סוסו אל השער, וגיבוריו סיפרו לו את מעשה לכידת הדרקון. לקח המלך את הרועה אל טירתו הגבוהה, ועשה לכבודו משתה שלושה ימים. בסוף המשתה העלה המלך בדעתו: חכם וגיבור הרועה, ומצא חן בעיני העם ובעיני בתי, אעשהו חתני ויורשי. נעמד המלך על רגליו והכריז כזאת, וצהל כל העם. הרועה הביט סביב, ועיניו היו רצות כיונה בין חלונות האולם ומחפשות את השמיים.

חתונה גדולה נערכה, והרועה היה לחותן המלך ויורשו. מינהו המלך אף למשנהו והשית עליו לשפוט את העם, כי הכיר חכמתו וכי זקן המלך ועייף. לפני שקיבל על עצמו אלו, ביקש מהמלך כמתנת חתונה הרשות לקחת את בתו אל אחד ההרים, מהלך שלשת ימים.

הם באו שניהם אל ההר שנראה לרועה בחלום. מצא שם הרועה סלעים רבים, אך אף לא חרב אחת. סיפר לה הרועה את חלומו והם צחקו להם, כי חלומות הם הבל. שזר הרועה מנגינות בחלילו משתיקת אבני ההר, והיא שרה בקול צלול מהרוח הצפונית בעת שלג, ונגינתם נחה כקסם על הארץ. בכוא זמנם לחזור העירה בכו שניהם, כי יפה הוא ההר ובני האדם הם הבל.

ישבו שניהם בעיר ושלטו בה בחוכמה שנים רבות. בבקרים היו יושבים עם יועציהם, בענייני מיסים ומינהל הממלכה. בצהריים היו באים לפנייהם למשפט, והם היו שופטים היטב קטן כגדול. בערב היו סועדים עם אורחים אצילים מרחוק,

מפייסים אויבים וכורתים בריתות. סכסוכים רבים פתרו לטובה, עוולות רבות מנעו, ושנות שלום וברכה נחו על הארץ.

אך לפנות בוקר, מעט לפני שהאיר המזרח, היו שניהם עולים אל המגדל הגבוה שבטירה, ממנו נראית כל הארץ. אך הם לא ראו את הארץ, כי עיניהם היו נטועות יחדיו בשמיים. הוא חילל את מעוף הציפורים ופעייט כבשים רחוקות, ואת קול העיר המתעוררת משנתה, והיא שרה את האור הצעיר הנופל כאחת על גגות וגבעות רחוקות, את השיר הבוקע ממעי הלווייתנים וצליל חסר שם מחלום.

עד היום ניתן לראות חורים במרצפות שם, במקום שבו דמעוטיהם המסו את האבן.